

## Arrest

**nr. 230 539 van 18 december 2019**  
**in de zaak RvV X / IV**

**Inzake:** X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat P. ROELS  
Graanmarkt 17  
9300 AALST

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2019.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE LANGE *loco* advocaat P. ROELS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen in september 2019 en heeft zich op 24 oktober 2019 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 12 november 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Verzoekster werd door het CGVS gehoord op 18 en 21 november 2019.

1.3. Op 27 november 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaart een Marokkaanse staatsburger te zijn van Arabische origine, en te behoren tot de soennitische streek van de Islam. U werd geboren op 9 mei 1999 te Beni Mellal. U ging naar school tot de 7de klas van de lagere school.*

*Rond uw 12de jaar zou uw vader hebben aangegeven een goede huwelijkskandidaat voor u te hebben gevonden. Een jaar na deze aankondiging besloot u niet langer te wachten tot er een feitelijk huwelijk zou worden voltrokken en vluchtte u naar een tante in Tetouane waar u ooit over had gehoord. Daar u tegen de wil van uw familie was vertrokken en u zich op deze manier had onttrokken aan het afgesproken huwelijk, was u niet langer welkom thuis en vreesde u dat uw vader zich zou wreken. Uw tante frequenteerde een slecht milieu en was betrokken bij drugshandel. Dit maakte dat zij geen zorg voor u droeg, waardoor u als jong meisje aan uw lot werd overgelaten. Gezien het milieu waarin uw tante zich bevond, leerde u al snel meisjes kennen en ging u s 'avonds met hen op stap in discotheken in de regio van Martil. Zo kwam u als 13-jarig meisje in het nachtleven terecht en belandde in de prostitutie. U raakte zelf ook verslaafd aan drugs.*

*In 2015 had u een zwaar verkeersaccident waarbij u ernstige verwondingen opliep. Door uw medische situatie kwam u weer in contact met uw vader. Hij weigerde u in huis te nemen en zou u naar uw tante hebben gebracht om daar te revalideren. Later realiseerde u zich dat uw vader enkel contact met u zou hebben opgenomen om uw verzekeringsgeld te kunnen innen.*

*Nadat u van uw verwondingen was hersteld, besloot u uw leven over een andere boeg te gooien en nam u de beslissing om Marokko te verlaten. Via via regelde iemand voor u een mensensmokkelaar die ervoor zorgde dat u in september 2017 met een Zodiac vanuit Tanger naar Spanje kon reizen. Tijdens de overtocht werd u door de Spaanse autoriteiten opgepakt en ondergebracht in een centrum voor minderjarigen te Kadiz. Na meerderjarig te zijn geworden mocht u het centrum verlaten. U reisde door naar Murcia. Daar leerde u een man kennen en trok bij hem in. Hij stond in voor uw onderhoud in ruil voor seks. Hij was verslaafd aan alcohol en op termijn moest u ook met zijn vrienden naar bed. U raakte echter zwanger, waardoor u op de vlucht ging. U reisde naar Madrid. Daar ontmoette u uw huidige verloofde, K.H.(...). Hij raadde u aan om naar België te reizen omdat u hier veel meer rechten zou hebben dan in Spanje. U reisde door naar België alwaar u in september toekwam. Op 18 september 2019 werd u opgenomen in het Brugmann-ziekenhuis te Brussel en behandeld voor complicaties ten gevolge van een buitenbaarmoederlijke zwangerschap.*

*Op 19 oktober 2019 werd u door de Belgische politie te Brussel aangehouden tijdens een identiteitscontrole daar u niet in het bezit was van een geldige Belgische verblijfstitel. U werd een bijlage 13 septies betekend en u werd overgebracht naar het centrum voor illegalen te Brugge, teneinde u te kunnen verwijderen van het Belgische grondgebied. Op 24 oktober 2019 diende u bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.*

*U stelt voorop niet naar Marokko te kunnen terugkeren omdat u in Marokko niet meer over een familiaal netwerk beschikt. U vreest uw vader daar u zich zou hebben gekant tegen een gedwongen huwelijk met een familielid toen u 12 jaar oud was. Verder stelt u voorop in Marokko werkzaam te zijn geweest in de prostitutie en vreest u gezien de tatoeages op uw lichaam hiermee altijd in verband te worden gebracht. Voorts haalt u aan geen middelbaar onderwijs te hebben gevolgd waardoor het onmogelijk is om aan werk te geraken. U vreest dan ook bij terugkeer naar Marokko in een zeer moeilijke situatie terecht te komen.*

*Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: kopieën van de 1ste pagina van uw Marokkaans paspoort met nr. RG4967428, een Spaans uittreksel uit het bevolkingsregister, een Belgisch attest voor dringende medische hulp dd. 18 september 2019, medisch attesten van het Brugmann-ziekenhuis i.v.m. uw ziekenhuisopname dd. 18/09 tot en met 20/09 2019, medische attesten i.v.m. uw auto-ongeluk in Marokko omstreeks 2015 en tenslotte fragmenten van facebookconversaties met uw vriendinnen.*

## **B. Motivering**

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.*

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.*

*Vooreerst dient te worden gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u uw land, Marokko, reeds in september 2017 heeft verlaten, heeft u pas op 24 oktober 2019, een verzoek om internationale bescherming ingediend, en dit ook pas toen u door de Dienst Vreemdelingenzaken werd vastgehouden in het centrum voor Illegalen te Brugge teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Ook in Spanje waar u van september 2017 tot september 2019 heeft verbleven, heeft u nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS I, p. 10, Verklaringen DVZ, punt 22). U haalde hieromtrent aan dat u eerder niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om in Spanje om internationale bescherming te vragen (CGVS I, p. 10). Aan deze beweging kan echter geen geloof worden gehecht. Gezien u met behulp van mensensmokkelaars vanuit Spanje naar Marokko reisde, u door de Marokkaanse marine werd onderschept en er tijdelijk in een opvangtehuis voor minderjarigen zou hebben verbleven, is het niet aannemelijk dat u nooit zou hebben vernomen, noch dat u zou zijn geïnformeerd over de mogelijkheden om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Uw argumenten in dit verband overtuigen dan ook niet en kunnen dan ook niet worden aangenomen als een verschoning voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Opmerkelijk in dit verband is eveneens uw bewering als zou u, na het ontdekken van uw zwangerschap naar België zijn afgereisd omdat u van een kennis zou hebben vernomen dat u in België internationale bescherming kon vragen en u er meer rechten zou hebben als in Spanje. Indien uw komst naar België daadwerkelijk hierdoor zou zijn ingegeven, is het onbegrijpelijk dat u niet onmiddellijk of kort na uw aankomst, er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Zelfs toen u werd aangehouden door de Belgische politie in Brussel op 19 oktober 2019, liet u na aan te geven nood te hebben aan internationale bescherming. U verklaarde in dit verband dat u niet wist wat u moest zeggen, omdat u niet wist wat er ging gebeuren (CGVS I, p. 7). Deze uitleg overtuigt niet, gezien u aangaf dat het uw plan was om internationale bescherming in België aan te vragen. Uw gedrag strookt dan ook niet met uw verklaringen. Het feit dat u gedurende meer dan 2 jaar heeft nagelaten gebruik te maken van uw recht om internationale bescherming aan te vragen, ondermijnt de gegrondheid van uw vrees. Van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees haar thuisland te hebben verlaten, kan en mag verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden om bescherming aan te vragen. Ook kan men verwachten dat u in Spanje een dergelijk verzoek zou hebben ingediend. Dat u uiteindelijk slechts een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u werd aangehouden en vastgehouden met als doel u van het grondgebied te verwijderen, doet vermoeden dat u eigenlijk niet van zin was om een verzoek in te dienen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de gegrondheid van uw vrees ten zeerste.*

*Daarnaast maakt u niet aannemelijk dat uw familie u op 12-jarige leeftijd zou hebben willen uithuwelijken. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet weet wie de man is aan wie u mogelijks zou worden uitgehuwelijkt. U kent zijn naam en zijn leeftijd niet. Hij zou aan u verwant zijn maar u weet niet precies hoe (CGVS I, p.7). Indien er daadwerkelijk concrete plannen zouden zijn geweest om u uit*

te huwelijken, kan worden verwacht dat u op zijn minst zou hebben geweten aan wie uw vader u wilde uithuwelijken. In dit verband is het, gezien het om een verwant ging, ook frappant dat u nooit via uw tante R.(...), die zoals blijkt uit uw verklaringen af en toe contact had met uw moeder (CGVS I, p. 12), navraag zou hebben gedaan naar de verwant die om uw hand zou hebben gevraagd en aan wie uw vader u wilde uithuwelijken. Deze omissies roepen de nodige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake. Eveneens moet in dit verband worden vermeld dat u verklaart dat uw vader u wilde uithuwelijken doch dat u gedurende een jaar in de ouderlijke woonst zou zijn gebleven (CGVS I, p. 7). U zou pas zijn gevlucht toen u vernam dat betreffende verwant om uw hand zou hebben gevraagd. Gezien u geen enkele informatie heeft over de man aan wie u zou worden uitgehuwelijkt, kan moeilijk worden ingezien waarom zijn aanzoek u op zeer jonge leeftijd de zeer moeilijke beslissing deed nemen om uw familie te verlaten. Opvallend in dit verband is eveneens het feit dat u toevlucht zocht bij uw tante langs moederskant, terwijl het juist de familie van uw moeder was die op betreffend huwelijk zou hebben aangedrongen (CGVS, p. 13). Gezien u geen contact had met uw tante R.(...) (u wist enkel van horen zeggen dat u een tante in Tetouane had) kon u onmogelijk inschatten wat haar standpunt ter zake was waardoor bezwaarlijk kan worden ingezien waarom u het risico nam haar te bezoeken en bij haar steun te zoeken. Het feit dat zij weinig contact had met de familie bood in dit verband immers geen zekerheid dat zij u niet zou terugbrengen naar uw familie of dat uw familie u er niet zou komen halen (CGVS, p. 14). In dit verband dient trouwens te worden opgemerkt dat het opvallend is dat ofschoon uw familie wel degelijk wist dat u bij uw tante verbleef (CGVS I, p. 12), zij geen enkele poging zouden hebben ondernomen om u terug te halen. Indien uw vader u op 12-jarige leeftijd zou hebben willen uithuwelijken om te voorkomen dat u dingen zou doen waardoor zijn eer zou worden geschonden (CGVS I, p.12), is het onbegrijpelijk dat hij geen enkele poging zou hebben ondernomen om u terug te halen, gezien uw plotseling vertrek een zo mogelijk nog grotere schending van zijn eer inhield. Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.

Eveneens dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de leeftijd waarop u door uw vader zou worden uitgehuwelijkt nogal uit elkaar lopen. Waar u in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken ingevuld bij de DVZ, liet optekenen dat u 11 jaar oud was (Vragenlijst, punt 5), verklaart u tegenover het CGVS dat u 12 jaar oud was op het moment van de feiten, namelijk nadat u uw lagere school zou hebben afgerond (CGVS I, p. 7). Uw verklaringen zijn op dit punt dan ook niet eenduidig. Daarnaast verklaart u nog een jaar in de ouderlijke woonst te hebben verbleven nadat u vernam te zullen worden uitgehuwelijkt en zou u uiteindelijk op 13-jarige leeftijd zijn vertrokken naar uw tante (CGVS I, p. 4). Verderop tijdens het onderhoud verklaart u dan weer dat u op 11-jarige leeftijd de woning zou hebben verlaten en op 12-jarige leeftijd voor het eerst zou zijn misbruikt enkele maanden nadat u bij uw tante zou zijn ingetrokken (CGVS I, p. 11). Dergelijke onnauwkeurigheden in uw verklaringen zijn eveneens een negatieve indicatie voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u geschetste gang van zaken.

Behalve dat u niet aannemelijk maakt op 12-jarige leeftijd uw ouderlijke woonst te hebben verlaten om te ontsnappen aan een gedwongen huwelijk, overtuigt u bijgevolg evenmin het slachtoffer te worden van eerwraak vanwege uw vader. Zoals reeds werd aangegeven blijkt uit uw verklaringen dat uw ouders op de hoogte waren van het feit dat u bij uw tante R.(...) in Tetouane verbleef (CGVS I, p. 12, CGVS II, p. 5). U maakt evenwel geen enkele melding van een incident waaruit opgemaakt zou kunnen worden dat uw vader zinnens was zijn eer te wreken. U hierover bevraagd stelt u voorop hier geen aanwijzingen voor te hebben (CGVS I, p. 14). De door u aangehaalde vrees vanwege uw vader maakt u dan ook op geen enkele manier aannemelijk. Gezien voorafgaande kan ook uw bewering dat u niemand in Marokko heeft om op terug te vallen, omwille van uw weigering te worden uitgehuwelijkt, niet worden gevolgd. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u op regelmatige basis contact heeft met uw moeder (CGVS I, p. 5). Daarnaast dient nog te worden opgemerkt dat u eveneens verloofd bent met een Marokkaanse onderdaan, die in Marokko meer dan waarschijnlijk ook nog over een familiaal netwerk beschikt, waar u bij terugkeer eventueel beroep op kan doen.

Het CGVS kan niet uitsluiten dat u in Marokko actief was in de seksindustrie en dat u in dit verband ook slachtoffer bent geworden van seksueel misbruik. U verklaart ook twee keer door de Marokkaanse autoriteiten in Tanger te zijn gearresteerd omwille van prostitutie. U werd telkens gedurende twee dagen aangehouden, doch mocht telkens weer beschikken. U werd nooit veroordeeld door de Marokkaanse autoriteiten (CGVS II, p. 6). Bezwaarlijk kan dan ook worden besloten dat er in uw hoofd een vrees is vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Dit blijkt overigens ook uit het feit dat u in juni 2018 op het Marokkaanse consulaat te Valencia (Spanje) een nieuw Marokkaans paspoort heeft aangevraagd.

Daarnaast blijkt nergens uit uw verklaringen dat u op enig moment hulp heeft gezocht bij de Marokkaanse autoriteiten, noch bij NGO's die zich inzetten voor vrouwenrechten en zich ontfemen over vrouwen die zich in kwetsbare posities bevinden. U stelt in dit verband dat de Marokkaanse autoriteiten u nooit hebben geholpen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u hen ooit om hulp heeft verzocht (CGVS II, p. 6). Gezien u aangaf uw leven terug op orde te willen krijgen, u had inmiddels de drugs afgezworen, werd u gevraagd waarom u zich niet tot die NGO's in Marokko wendde. Waar u tijdens het eerste onderhoud liet uitschijnen dat u wel degelijk wist dat dergelijke organisaties er actief zijn (CGVS I, p.14), veinst u tijdens het tweede onderhoud onwetendheid op dit vlak (CGVS II, p. 6). U stelt voorts zondermeer voorop dat u niet gezocht heeft naar hulp in Marokko omdat u het land wilde verlaten (CGVS II, p. 6). Eveneens dient te worden vastgesteld dat u noch in Spanje waar u ook verklaart slachtoffer te zijn geworden van seksueel misbruik noch in België, op enig moment hulp heeft gezocht bij betreffende NGO's. De door u geschetste precaire situatie alwaar u zich in zou bevinden, maakt u dan ook niet aannemelijk. In dit verband dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat u tegenover de Belgische politie liet verstaan in Marokko geen problemen te hebben gekend (zie formulaire "confirmant l'audition d'un étranger", punt. 3) waardoor andermaal bovenstaande bevindingen worden bevestigd.

Tenslotte dient in verband met uw bewering dat u in Marokko geen voortgezet onderwijs meer zou kunnen volgen noch aan een baan zou kunnen geraken, te worden opgemerkt dat deze problemen sociaal-economisch van aard zijn die geen verband houden met de vluchtelingenconventie. Volledigheidshalve dient in dit verband te worden verwezen naar de argumentatie in supra waaruit blijkt dat u heeft nagelaten enige hulp in Marokko te zoeken bij NGO's die u ook mogelijks zouden kunnen helpen met het volgen van onderwijs of een opleiding in het kader van een toeleiding naar de arbeidsmarkt.

Samenvattend kan dus gesteld worden dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet te lopen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande vaststelling niet wijzingen. De kopie van de 1ste pagina van uw Marokkaans paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit. Deze gegevens worden momenteel niet door het CGVS betwist. Het Spaanse uittreksel uit het bevolkingsregister bevestigt louter uw verblijf in Spanje. De kopieën van de medische documenten in verband met uw ongeluk in Marokko in 2015 en de gynaecologische ingreep in België in september 2019 vormen geen enkel bewijs voor de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. De kopieën van fragmenten van facebookconversaties met uw vriendinnen hebben per definitie een gesolliciteerd karakter, daar de herkomst van deze berichten niet kan worden nagegaan. Deze kunnen dus op geen enkele wijze dienen om de door u vooropgestelde vrees aan te tonen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. I

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."*

#### **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

*"Verzoekster kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.*

Ondanks dat verzoekster het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoeker zijn asielrelaas "compleet ongeloofwaardig" is en dit in de eerste plaats omdat zij een laattijdige asielaanvraag zou hebben ingediend.

#### Laattijdige asielaanvraag

Verzoekster heeft inderdaad niet bij haar aankomst in België, t.t.z. september 2019, een asielaanvraag ingediend, noch heeft zij asiel ingediend in Spanje.

Echter een laattijdige asielaanvraag kan geen argument vormen om de aanvraag te verwerpen en/of de geloofwaardigheid van zijn vrees in twijfel te stellen.

Artikel 10, §1 van de Herschikte Procedurerichtlijn voorziet immers:  
(...)

Ook de UN High Commissioner for Refugees (hierna: UNCHR) heeft al meermaals herhaald dat het laattijdig indienen van een asielaanvraag niet mag aanzien worden als een aanwijzing van een gebrek aan vrees van een asielzoeker. De UNCHR merkt terecht op dat een instantie rekening dient te houden met de factoren die aanleiding hebben gegeven tot een laattijdige asielaanvraag:  
(...)

Uit het asielrelaas van verzoekster komt duidelijk naar boven dat zij Marokko ontvluchtte omwille van de door haar gekende problemen aldaar.

De reden waarom verzoekster dan ook niet onmiddellijk asiel indiende in Spanje, heeft zij ook uitgelegd, met name dat zij daar minder rechten zou genieten dan in België en omdat zij onmiddellijk opgepakt werd door de marine (zie gehoorverslag pg. 10)

Eenmaal zij aangekomen was in België, heeft zij niet onmiddellijk een asiel ingediend. Dit heeft enerzijds te maken met het feit dat zij de geijkte procedures niet kent maar ook omdat zij op dat ogenblik hoogzwanger was.

Het is dan ook pas naar aanleiding van haar aanhouding dat haar de asielprocedure werd uitgelegd, (zie vragenlijst pg. 10)

Dat zij dan ook pas eind oktober 2019 een asielaanvraag heeft ingediend, mag an sich geen beletsel vormen om zijn geloofwaardigheid te ondervragen.

#### Met betrekking tot de geloofwaardigheid an sich

De UNCHR herinnert er tevens aan dat het voor een asielzoeker al te vaak onmogelijk is om elk onderdeel van zijn verhaal te 'bewijzen'.  
(...)

Desondanks stelt verweerder in de bestreden beslissing dat er "totaal geen geloof" kan aan gehecht worden dat zij niet wist aan wie zij zou uitgetrouwde worden.

Dit is an sich niet zo vreemd. Verzoekster wijst er op dat zij 'gedwongen' werd om te huwen met een Marokkaanse jongen die ze niet kende. Met de keuze werd zij aldus niet betrokken en zij was derhalve niet op de hoogte met wie dan wel wanneer zij met hem diende te huwen.

Verzoekster heeft dan ook de moeilijke keuze gemaakt om op ongeveer 13 jarige leeftijd haar familie te verlaten en bij haar tante in Tetouane in te gaan wonen. Hiermee brak zij dan ook met haar ouders en was zij 'persona non grata' geworden.

Gelet op het feit dat zij de eer van haar vader had besmeurd, is het dan ook logisch dat hij zich, gezien de cultuur aldaar, wou wreken op verzoekster.

Verzoekster heeft duidelijk te kennen gegeven tijdens het verhoor dat haar vader haar wenste te vermoorden. (DVZ - Vragenlijst nr. 4)

*Het CGVS probeert thans de volledige geloofwaardigheid van verzoekster te ondergraven door te beweren dat er onnauwkeurigheden zouden zijn met betrekking tot de leeftijd van verzoekster waarop zij uitgehuwelijkt was en de woning diende te verlaten.*

*Verzoekster wenst hierop te repliceren dat zij toen zeer jong was én dat het bovendien zeer lang geleden is. Zij was ongeveer 11 à 12 toen haar vader had te kennen gegeven dat ze uitgehuwelijkt ging worden en dat ze 12 à 13 was toen ze finaal de woning verlaten had. Verzoekster heeft, gelet op het feit dat het al zeer lang geleden is, een voldoende precies antwoord gegeven waardoor dit dan ook niet van dien aard is om haar algehele geloofwaardigheid in twijfel te trekken.*

*Verweerster besluit dan ook geheel onterecht om verzoeker het nadeel van de twijfel te geven.*

*Aan verzoekster moet het voordeel van de twijfel worden gegeven.*

*Het EHRM bevestigde dit principe van het voordeel van de twijfel:  
(...)*

*Ondanks dat verzoekster het voordeel van de twijfel hoort te krijgen, besluit verwerende partij zonder meer dat verzoekster haar relaas volledig ongeloofwaardig zou zijn.*

*Ten onrechte stelt men dan ook dat verzoekster niet zou vrezen voor een eventuele terugkeer naar Marokko.*

*Verzoekster heeft te kennen gegeven dat zij in een situatie zal terechtkomen dewelke gelijkstaat met extreme armoede en dat haar vader haar wenst te vermoorden. Verzoekster heeft bovendien duidelijk aangegeven dat zij gedwongen werd om zich te prostitueren en dat zij in Marokko geen bescherming voor kreeg van de Marokkaanse autoriteiten.*

*Dat zij dan ook een paspoort heeft bekomen via het Marokkaanse consulaat doet dan ook geen afbreuk aan het feit dat zij wel degelijk vreest voor een eventuele terugkeer naar Marokko. In haar tweede gehoorverslag heeft zij dan ook duidelijk aangegeven dat zij op niemand beroep kan doen (familie , NGO's) waardoor zij op straat zal moeten leven. Het CGVS kan evenin ernstig stellen dat zij geen ernstige poging zou hebben gedaan om aan te kloppen bij derden/hulporganisaties. Verzoekster heeft tijdens haar asielrelaas nochtans duidelijk te kennen gegeven dat zij haar 'daar [sowieso] ook niet werd geholpen' en dat zij haar leven heeft geriskeerd om dat land te verlaten (CGVS II p. 6)  
Inderdaad bij een eventuele terugkeer vreest zij er terecht voor dat zij in een toestand terecht komt dewelke gelijk staat met extreme armoede.*

*Het CGVS houdt dan ook in haar bestreden beslissing ten onrechte voor dat verzoekster ten aanzien van de Belgische politie zou laten verstaan hebben dat zij geen problemen zou gehad hebben in Marokko.*

*Tijdens haar asielverhoor heeft zij hierop een duidelijk antwoord gegeven , met name dat ze niet "wist wat ze moest zeggen " en omdat zij niet wist "wat er zou gebeuren." Klaarblijkelijk wist zij op het ogenblik van haar aanhouding niet goed wat er haar te wachten stond, indien ze wel te kennen zou gegeven hebben dat zij vreesde voor haar leven. (CGVS II p. 6 en 7)*

*Verweerster heeft hiermee ten onrechte geen rekening gehouden.*

*Verzoeker is de mening toegedaan dat de vormen van bedreiging die hij reeds ondergaan heeft, een vervolging uitmaken zoals bedoeld in de Conventie van Genève en artikel 48/3, §2 van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekster vraagt dan ook dat de bestreden beslissing vernietigd wordt.*

*Met betrekking tot subsidiaire bescherming:*

*Naast de vluchtelingenstatus kan aan de asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die*

*terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loop op ernstige schade.*

*Verzoekster dient aan te tonen dat zij, bij terugkeer naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

*Verzoekster betwist dat Marokko een veilig land voor haar zou zijn.*

*Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus.*

*De verzoekster verzoekt de Raad in ondergeschikte orde om het subsidiair beschermingsstatuut toe te kennen op grond van bovenstaande informatie.*

*Uiterst Ondergeschikt verzoekt verzoekster de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd is op een grondig onderzoek.”*

2.1.2. Er worden geen stavingstukken gevoegd bij het verzoekschrift

2.2. In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd gelet op (i) haar laattijdig verzoek om internationale bescherming, (ii) haar gebrekkige kennis en haar incoherente en ongeloofwaardige verklaringen betreffende de voorgehouden uithuwelijking en eerwraak vanwege haar vader, (iii) zij de door haar geschetste precare situatie ten gevolge van haar werkzaamheden in de prostitutie niet aannemelijk maakt, (iv) haar beweringen geen voortgezet onderwijs meer te kunnen volgen in Marokko noch aan werk zou kunnen geraken, louter problemen van socio-economische aard zijn, en (v) de door haar neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 november 2019, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*

*e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter geheel in gebreke blijft.

Waar verzoekster aanvoert dat een laattijdige asielaanvraag geen argument kan vormen om de aanvraag te verwerpen, gaat verzoekster er volledig aan voorbij dat dit niet het enige motief is op basis waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet te lopen. Er wordt immers tevens vastgesteld dat verzoekster gebrekkige kennis etaleert en incoherente en ongeloofwaardige verklaringen aflegt betreffende de voorgehouden uithuwelijking en erewraak vanwege haar vader, dat verzoekster de door haar geschetste preciaire situatie ten gevolge van haar werkzaamheden in de prostitutie niet aannemelijk maakt, dat haar beweringen geen voortgezet onderwijs meer te kunnen volgen in Marokko noch aan werk zou kunnen geraken, louter problemen van socio-economische aard zijn, en dat de door haar neergelegde documenten de gedane appreciatie niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift in wezen blijft steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gedane bevindingen, waarmee zij echter de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing niet vermag te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoekster laat gelden dat zij met de keuze aan wie zij zou worden uitgehuwelijkt niet werd betrokken en derhalve niet op de hoogte was met wie of wanneer zij met hem diende te huwen, overtuigt zij allermindst. Indien er daadwerkelijk concrete plannen zouden zijn geweest om verzoekster uit te huwelijken, kan worden verwacht dat zij op zijn minst zou hebben geweten aan wie haar vader haar wilde uithuwelijken. Temeer het om een verwant zou gaan. In dit verband stelt de commissaris-generaal terecht dat het frappant is dat verzoekster nooit via haar tante R., die zoals blijkt uit haar verklaringen af en toe contact had met haar moeder (adm.doss., stuk 4, notities persoonlijk onderhoud 21 november 2019, p. 12), navraag zou hebben gedaan naar de verwant die om haar hand zou hebben gevraagd en aan wie haar vader haar wilde uithuwelijken.

Verzoekster gaat met haar verweer overigens niet in op de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen: *“Eveneens moet in dit verband worden vermeld dat u verklaart dat uw vader u wilde uithuwelijken doch dat u gedurende een jaar in de ouderlijke woonst zou zijn gebleven (CGVS I, p. 7). U zou pas zijn gevlucht toen u vernam dat betreffende verwant om uw hand zou hebben gevraagd. Gezien u geen enkele informatie heeft over de man aan wie u zou worden uitgehuwelijkt, kan moeilijk worden ingezien waarom zijn aanzoek u op zeer jonge leeftijd de zeer moeilijke beslissing deed nemen om uw familie te verlaten. Opvallend in dit verband is eveneens het feit dat u toevlucht zocht bij uw tante langs moederskant, terwijl het juist de familie van uw moeder was die op betreffend huwelijk zou hebben aangedrongen (CGVS, p. 13). Gezien u geen contact had met uw tante R.(...) (u wist enkel van horen zeggen dat u een tante in Tetouane had) kon u onmogelijk inschatten wat haar standpunt ter zake was waardoor bezwaarlijk kan worden ingezien waarom u het risico nam haar te bezoeken en bij haar steun te zoeken. Het feit dat zij weinig contact had met de familie bood in dit verband immers geen zekerheid dat zij u niet zou terugbrengen naar uw familie of dat uw familie u er niet zou komen halen (CGVS, p. 14). In dit verband dient trouwens te worden opgemerkt dat het opvallend is dat ofschoon uw familie wel degelijk wist dat u bij uw tante verbleef (CGVS I, p. 12), zij geen enkele poging zouden hebben ondernomen om u terug te halen. Indien uw vader u op 12-jarige leeftijd zou hebben willen uithuwelijken om te voorkomen dat u dingen zou doen waardoor zijn eer zou worden geschonden (CGVS I, p.12), is het onbegrijpelijk dat hij geen enkele poging zou hebben ondernomen om u terug te halen, gezien uw plotseling vertrek een zo mogelijk nog grotere schending van zijn eer inhield. Deze gang van zaken kan dan ook niet overtuigen.”*

Deze motieven zijn pertinent, draagkrachtig, en vinden steun in het administratief dossier. Daar deze door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, worden deze door de Raad overgenomen.

Verder wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster incoherente verklaringen aflegt over de leeftijd waarop zij door haar vader zou worden uitgehuwelijkt. Waar verzoekster deze incoherenties wijt aan het gegeven dat zij toen zeer jong was en het bovendien zeer lang geleden is, kan zij niet worden gevolgd. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de jeugdige leeftijd op het moment van de feiten en het lange tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

Waar verzoekster stelt dat zij gedwongen werd om zich te prostitueren, zij er in Marokko geen bescherming voor kreeg en zij op niemand beroep kan doen waardoor zij op straat zal moeten leven, komt zij niet verder dan het herhalen van eerder voor het CGVS afgelegde verklaringen. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden als volgt overwogen:

*“Daarnaast blijkt nergens uit uw verklaringen dat u op enig moment hulp heeft gezocht bij de Marokkaanse autoriteiten, noch bij NGO's die zich inzetten voor vrouwenrechten en zich ontfemen over vrouwen die zich in kwetsbare posities bevinden. U stelt in dit verband dat de Marokkaanse autoriteiten u nooit hebben geholpen. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u hen ooit om hulp heeft verzocht (CGVS II, p. 6). Gezien u aangaf uw leven terug op orde te willen krijgen, u had inmiddels de drugs afgezworen, werd u gevraagd waarom u zich niet tot die NGO's in Marokko wendde. Waar u tijdens het eerste onderhoud liet uitschijnen dat u wel degelijk wist dat dergelijke organisaties er actief zijn (CGVS I, p.14), veinst u tijdens het tweede onderhoud onwetendheid op dit vlak (CGVS II, p. 6). U stelt voorts zondermeer voorop dat u niet gezocht heeft naar hulp in Marokko omdat u het land wilde verlaten (CGVS II, p. 6). Eveneens dient te worden vastgesteld dat u noch in Spanje waar u ook verklaart slachtoffer te zijn geworden van seksueel misbruik noch in België, op enig moment hulp heeft gezocht bij betreffende NGO's. De door u geschetste precaire situatie alwaar u zich in zou bevinden, maakt u dan ook niet aannemelijk. In dit verband dient volledigheidshalve nog te worden opgemerkt dat u tegenover de Belgische politie liet verstaan in Marokko geen problemen te hebben gekend (zie formulaire “confirmant l'audition d'un étranger”, punt. 3) waardoor andermaal bovenstaande bevindingen worden bevestigd.*

*Tenslotte dient in verband met uw bewering dat u in Marokko geen voortgezet onderwijs meer zou kunnen volgen noch aan een baan zou kunnen geraken, te worden opgemerkt dat deze problemen sociaal-economisch van aard zijn die geen verband houden met de vluchtelingenconventie. Volledigheidshalve dient in dit verband te worden verwezen naar de argumentatie in supra waaruit blijkt dat u heeft nagelaten enige hulp in Marokko te zoeken bij NGO's die u ook mogelijks zouden kunnen helpen met het volgen van onderwijs of een opleiding in het kader van een toeleiding naar de arbeidsmarkt.”*

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij haar problemen niet ten aanzien van de Belgische politie heeft uiteengezet omdat zij niet wist wat zij moest doen en zij niet wist wat er zou gebeuren, weet zij andermaal niet te overtuigen. Verzoekster liet voor de Belgische politie duidelijk verstaan in Marokko geen problemen te hebben gekend (adm.doss., “formulaire confirmant l'audition d'un étranger” d.d. 19 oktober 2019, punt 3). Indien verzoekster daadwerkelijk problemen zou hebben gekend in haar land van herkomst, kan en mag van haar redelijkerwijs verwacht worden hiervan reeds ten aanzien van de Belgische politie melding te hebben gemaakt. Dat zij dit nagelaten heeft te doen, is tekenend en ondermijnt de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming de gegrondheid van haar vrees aantast. Hoewel verzoekster reeds in september 2017 Marokko heeft verlaten, diende zij pas op 24 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in, en dit ook pas toen zij door de Dienst Vreemdelingenzaken werd vastgehouden in het centrum voor Illegalen te Brugge teneinde haar van het Belgische grondgebied te verwijderen. Ook in Spanje waar verzoekster van september 2017 tot september 2019 heeft verbleven, heeft zij nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend. Deze gegevens zijn een indicatie dat verzoekster internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoekster dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vrees voor vervolging. Het verweer in het verzoekschrift dat zij niet onmiddellijk een asielaanvraag indiende in Spanje omdat zij er minder rechten zou genieten dan in België en omdat zij onmiddellijk opgepakt werd door de Marokkaanse marine, biedt hiertoe geen verschuiving. Van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees haar thuisland te

hebben verlaten, kan en mag verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden om bescherming aan te vragen. Temeer zij bij aankomst in Spanje door de Marokkaanse marine werd onderschept en er tijdelijk in een opvangtehuis voor minderjarigen zou hebben verbleven. Bovendien geeft verzoekster met haar verweer dat zij in Spanje minder rechten zou genieten dan in België, te kennen dat zij, in tegenstelling tot wat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud voor het CGVS heeft voorgehouden, wel degelijk kennis had over de mogelijkheid om ook in Spanje internationale bescherming aan te vragen, maar hier bewust niet voor gekozen heeft. In dit verband is het voorts onbegrijpelijk dat, indien verzoeksters komst naar België daadwerkelijk hierdoor zou zijn ingegeven, zij niet onmiddellijk of kort na haar aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Dat zij de geijkte procedures niet kent en zij toen hoogzwanger was, rechtvaardigt haar nalaten niet. Zelfs toen verzoekster werd aangehouden door de Belgische politie in Brussel op 19 oktober 2019, liet zij na aan te geven nood te hebben aan internationale bescherming. Waar verzoekster in haar verzoekschrift herhaalt dat zij niet wist wat zij moest doen omdat zij niet wist wat er zou gebeuren, overtuigt zij in geen geval gezien zij, zoals in de bestreden beslissing terecht opgemerkt, aangaf dat het haar plan was om internationale bescherming in België aan te vragen. Uit verzoeksters gedrag blijkt dan ook dat zij met de door haar ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in haar land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te bekomen, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, zo haar beweerde vrees op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoekster zich tevens van meet af aan zou hebben geïnformeerd aangaande de wijze waarop zij internationale bescherming kon verkrijgen tegen de vrees die zij beweert te koesteren ten aanzien van haar land van herkomst.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming ten opzichte van Marokko.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekster de kans kreeg om haar vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.9. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het door verzoekster aangevoerde middel is ongegrond.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS